

- Được rồi, để hôm nào theo đại ca đi, tôi phá cho con nhỏ một trận mới được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca chỉ được cái làm yêu làm quý là không ai bằng, phá gì thì phá, nhưng đừng làm người ta buồn mới được.

Đang nói chuyện thì Hy Đại tới. Hy Đại vái chào ba người rồi ngồi xuống. Tây Môn Khánh bảo Hy Đại:

- Thường nhị ca có nhà mới, chúng mình tùy tâm góp phần làm việc mừng tân gia, đừng để Thường Nhị ca đứng ra tổ chức làm gì cho tốn kém. Riêng tôi thì lo chuẩn bị thức ăn rồi sai đem tới, tôi cũng mời hai ca nữ nữa, Tạ ca tính sao?

Hy Đại đáp:

- Đại ca dạy rất phải, nhưng đại ca ấn định chúng tôi phải góp bao nhiêu, xin cho biết. Mà đại ca tính mời những ai nữa không?

Tây Môn Khánh nói:

- Đóng góp thì tùy tâm, còn người dự tiệc thì chỉ mấy anh em mình mà thôi.

Bá Tước nói:

- Vả lại nhà chật chội, mời nhiều cũng không được.

Đang nói chuyện thì Cẩm Đồng vào thưa:

- Có Ngô Đại cữu tới.

Tây Môn Khánh bảo:

- Mời đại cữu vào đây.

Cẩm Đồng chạy ra. Lát sau Ngô Đại cữu vào, vái chào mọi người rồi ngồi xuống. Tây Môn Khánh mời dùng trà. Ngô Đại cữu uống trà, nói vài câu chuyện xã giao rồi đứng dậy nói:

- Xin lỗi quý vị, tôi muốn mời dựng dây vào trong có câu chuyện riêng muốn nói.

Tây Môn Khánh vội đứng dậy mời Ngô Đại cữu vào thượng phòng, tức phòng Nguyệt nương. Nguyệt nương đang dự tiệc tại Tụ Cảnh Đường trong hoa viên, nghe tin anh mình tới, vội trở về phòng chào hỏi, rồi mời ngồi, gọi Tiểu Ngọc đem trà ra. Ngô Đại cữu lấy trong tay áo ra mười lạng bạc, đưa cho Nguyệt nương mà bảo:

- Tôi mới lãnh được ít bạc, nay cô và dựng tạm cầm mười lạng này, hôm nào có thêm tiền, tôi sẽ xin trả nốt.

Tây Môn Khánh bảo:

- Đại cữu việc gì phải vội, lúc nào trả không được, thật đại cữu cần thận quá.

Ngô Đại cữu đáp:

- Tôi chỉ sợ chậm trễ để dựng phải chờ mà thôi.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Kho chứa đã sửa soạn tu bổ tới đâu rồi?

Ngô Đại cữu đáp:

- Chưa một tháng nữa thì hoàn tất.

Tây Môn Khánh bảo:

- Công việc xong xuôi nhất định đại cữu sẽ được quan trên khen thưởng.

Ngô Đại cữu nói:

- Năm nay có vụ khảo tuyển quân chính, nhờ dựng nói với quan Tuần án một câu giùm tôi.

Tây Môn Khánh bảo:

- Công việc của đại cữu, tôi lúc nào cũng coi như việc của tôi, xin đại cữu cứ yên tâm.

Nguyệt nương bảo:

- Bây giờ mời đại cữu ra ngoài ngồi chơi.

Ngô Đại cữu nói:

- Được rồi, để tôi ra, nhưng chỉ sợ ba vị khách có chuyện gì đang cần nói hay không.

Tây Môn Khánh bảo:

- Có chuyện gì đâu, Thường nhị ca vay tiền tôi để mua nhà, nay đã dọn tới nhà mới nên đem lễ vật đến tạ ơn, tôi mời ngồi lại đây mà.

Ngô Đại cữu theo Tây Môn Khánh ra hiên Phỉ Thúy. Nguyệt nương vào bếp sai làm thêm đồ ăn. Cẩm Đồng, Vương Kinh bày bàn dọn tiệc.

Tây Môn Khánh sai Cẩm Đồng vào kho lấy vò rượu Cúc Hoa do Hạ Đề hình biểu ra, lại sai Vương Kinh lấy mấy cái

chung vàng để rót rượu. Rượu này còn ngon hơn cả rượu Bồ Đào. Tây Môn Khánh mời Ngô Đại Cữu và mọi người thưởng thức. Tất cả đều khen ngợi không tiếc lời. Mọi người nhập tiệc. Trên bàn tiệc có cả món cua và vịt của Trĩ Tiết. Hy Đại ăn món cua rồi nói:

- Không biết món cua này làm như thế nào mà ngon quá.

Tây Môn Khánh nói:

- Món này với món vịt đây là do Thường Nhị ca đem tới cho tôi đó.

Ngô Đại Cữu nói:

- Tôi năm nay đã năm mươi hai tuổi rồi, ăn miếng ngon đã nhiều, mà chưa từng ăn món cua như thế này bao giờ, ngon thật.

Bá Tước hỏi:

- Các tẩu tẩu đã thưởng thức món này hay chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Chắc là có chứ.

Bá Tước nói:

- Thế mới biết Thường Nhị tẩu làm đồ ăn khéo thật.

Trĩ Tiết cười:

- Tiện nội thì chỉ sợ là làm chẳng ra gì, rồi các vị cười cho.

Mọi người ăn uống trò chuyện vui vẻ. Cẩm Đồng và Vương Kinh hầu tiệc. Tây Môn Khánh gọi Thư Đồng và Xuân Hồng tới hát mua vui.

Lát sau Bá Tước nghe văng vẳng tiếng đàn tranh và tiếng con gái hát bèn hỏi:

- Quế Thư ở đây hay sao mà có tiếng đàn tranh và tiếng hát?

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca thử nghe kỹ lại xem có phải giọng hát Quế Thư không.

Bá Tước nói:

- Không Quế Thư thì Ngân Nhi chứ gì?

Tây Môn Khánh cười:

- Chỉ giỏi đoán mò.

Bá Tước lại nói:

- Hay là Ưc Đại Thư?

Tây Môn Khánh lắc đầu:

- Sai hết, đó là Thân Nhị Thư, ca hát giỏi lắm, còn hơn cả Ưc Đại Thư nữa.

Bá Tước nôn nóng:

- Vậy thì sao đại ca không gọi ra đây cho chúng tôi xem mặt rồi nghe hát.

Tây Môn Khánh cười:

- Gọi sao được, dăm thê thiếp của tôi hôm nay làm tiệc trong hoa viên để thưởng tiết Trùng dương nên mời Nhị Thư tới hát đó.

Bá Tước nói:

- Tôi cũng biết nghe hát lắm chứ.

Hy Đại bảo:

- Tai Ưng Nhị ca là tai trâu mà bảo là biết nghe hát.

Hai người cười giỡn châm chọc nhau một hồi. Lát sau Bá Tước lại giục:

- Xin đại ca cho gọi Thân Nhị Thư ra đây một chút, chúng tôi coi mặt một chút mà thôi. Nếu như đại ca không đếm xỉa gì đến chúng tôi thì đại ca cũng phải gọi ra đây hát hầu đại cữu chứ, sao đại ca cố chấp thế?

Tây Môn Khánh biết từ chối không được, bèn quay lại sai Vương Kinh dẫn Nhị Thư ra. Nhị Thư tới trước bàn tiệc lay chào rồi ngồi tại một cái đôn gần đó. Bá Tước hỏi:

- Chẳng hay thanh xuân nàng bao nhiêu?

Nhị Thư đáp:

- Tôi tuổi Sửu, năm nay hai mươi mốt.

Bá Tước lại hỏi:

- Nàng biết nhiều ca khúc không?

Nhị Thư đáp:

- Cũng thuộc được hơn trăm ca khúc.

Bá Tước gật gù:

- Như vậy là nhiều đấy chứ.

Tây Môn Khánh bảo:

- Phiền nàng đánh một khúc tỳ bà và hát khúc "Tứ mộng bát không" cho Đại cữu đây nghe.

Nhị Thư ôm đàn mà hát, mọi người vừa uống rượu vừa thưởng thức tiếng đàn ca thánh thót du dương.

Nói về Bình Nhi, khi về tới phòng, tự nhiên huyết trắng ra rất nhiều, mắt hoa đầu váng, ngã quy xuống ngay bậc cửa, đầu đập vào bậc cửa, bất tỉnh nhân sự. Nghênh Xuân và nữ mẫu Như Ý vội vục vào cứu chữa, nhưng Bình Nhi vẫn không tỉnh. Nghênh Xuân hoảng quá, vội bảo Tú Xuân lên báo cho Nguyệt nương biết, Tú Xuân vào Tụ Cảnh Đường trong hoa viên báo tin dữ. Nguyệt nương cùng mọi người đều giạt mình, bỏ cả tiệc mà tới phòng thăm. Thấy Bình Nhi nằm mê man trên giường, Nghênh Xuân và Như Ý ngồi hai bên săn sóc bèn hỏi:

- Sao thế này? Vừa rồi còn đi đứng ăn uống được cơ mà?

Nghênh Xuân không nói gì, khễ chỉ vào quần Bình Nhi, Nguyệt nương thấy ống quần ướt đầm thì hoảng sợ nói:

- Chắc là hồi nãy uống rượu nên huyết vượng mà thành ra như thế.

Kim Liên nói:

- Có uống được bao nhiêu đâu.

Nguyệt nương vội sai nấu nước gừng đổ cho Bình Nhi, lát sau thì dần dần tỉnh lại, Nguyệt nương hỏi:

- Lục muội thấy trong người thế nào? Sao lại đến nỗi này?

Bình Nhi đáp yếu ớt:

- Tôi cũng chẳng biết tại sao, tự nhiên tối tắm mà mặt, đầu óc choáng váng rồi ngã xuống, không biết trời đất gì nữa.

Nguyệt nương quay lại bảo Lai An:

- Người chạy lên thưa với gia gia, để xem gia gia có cho mời Nhiệm y quan tới coi bệnh cho Lục nương hay mời người khác.

Bình Nhi gạt đi:

- Thôi, không nên làm kinh động tới gia gia, để gia gia uống rượu.

Nguyệt nương nghe vậy lại thôi, chỉ dặn Nghênh Xuân săn sóc Bình Nhi cẩn thận, rồi cùng mọi người vào hậu phòng,

sai dọn dẹp tiệc, vì Nguyệt nương không còn bụng dạ nào ăn uống nữa.

Mãi tới chiều tối, Tây Môn Khánh mới tiễn khách ra về rồi vào phòng Nguyệt nương. Nguyệt nương kể lại việc Bình Nhi ngã xuống và ngất đi. Tây Môn Khánh vội tới thăm, thấy Bình Nhi nằm thiêm thiếp trên giường, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy bạch. Bình Nhi mở mắt thấy Tây Môn Khánh đứng cạnh giường thì chỉ nắm áo Tây Môn Khánh mà khóc. Tây Môn Khánh hỏi nguyên do thì Bình Nhi đáp:

- Tôi về tới cửa phòng thì tự nhiên huyết trắng tuôn ra như suối, rồi xây xẩm mặt mày, choáng váng đầu óc mà ngã xuống, không biết gì nữa.

Tây Môn Khánh thấy trán Bình Nhi u lên tím bầm vì ngã thì hỏi:

- Các a hoàn đâu, sao không săn sóc nàng mà để nàng ngã như vậy?

Bình Nhi đáp:

- Có chứ sao không, có Nghênh Xuân và Như Ý kịp thời tới đỡ dậy chứ không thì không biết ra sao.

Tây Môn Khánh bảo:

- Để sáng sớm mai tôi cho người mời Nhiệm y quan lại coi bệnh cho nàng.

Tối hôm đó Tây Môn Khánh nghỉ tại phòng Bình Nhi.

Sáng sớm hôm sau, trước khi ra nha môn làm việc, Tây Môn Khánh sai Họa Đồng đi mời Nhiệm y quan. Nhưng Nhiệm y quan vắng nhà, tới trưa, lúc Tây Môn Khánh ở nha môn về, Nhiệm y quan mới tới. Tây Môn Khánh mời vào đại sảnh uống trà nói chuyện, rồi khi gia nhân a hoàn dọn dẹp phòng Bình Nhi sạch sẽ xong xuôi, mới mời Nhiệm y quan tới coi mạch cho Bình Nhi.

Nhiệm y quan coi mạch xong, trở lên đại sảnh nói với Tây Môn Khánh:

- Cứ như mạch của phu nhân thì bệnh tình lần này đã gia tăng trầm trọng. Ấy là vì sầu thương bi cảm quá mà tổn tới gan, hỏa trong phế lại vượng quá. Cho nên mọc vượng thổ hư mà

huyết trắng huyết đỏ tuôn ra như sơn băng khó lòng cầm giữ. Nếu là huyết trắng không thôi, hoặc huyết bầm thì dễ, dẫu này phu nhân lại ra huyết tươi, thật là khó lắm. Tuy nhiên để vận sinh cố làm thuốc, uống vào mà cầm được thì mới có hy vọng qua khỏi, còn nếu không thì vận sinh cũng chẳng biết làm sao.

Tây Môn Khánh nói:

- Xin tiên sinh gia tâm cứu cho, chúng tôi sẽ xin hậu tạ.

Nhiệm y quan nói:

- Sao quan nhân lại dạy vậy? Dù thế nào thì vận sinh cũng phải tận tâm tận lực.

Sau vài tuần trà, Nhiệm y quan cáo từ mà về. Tây Môn Khánh sai lấy một xấp lụa và hai lạng bạc, cho Cầm Đồng đem tới nhà Nhiệm y quan để lấy thuốc về. Thuốc lấy về có tên là Quy tỳ thang, được sắc lên ngay cho Bình Nhi uống. Nhưng thuốc uống xong, huyết tươi lại ra như suối. Tây Môn Khánh hoảng lên, vội sai mời Hồ thái y tới.

Hồ thái y tới coi rồi nói:

- Đây là khí xung huyết quản, nhiệt nhập huyết thất, nếu cứ uống thuốc mãi vào thì chỉ làm cho huyết ra nhiều thêm mà thôi.

Nguyệt nương bận rộn lo cho Bình Nhi, nên chỉ giữ Thân Nhị Thư có một đêm rồi cho ít khăn lụa, năm tiền và vài món quà khác rồi sai lấy kiệu đưa về.

Hoa đại gia thì từ hôm ăn mừng cửa tiệm khai trương, không thấy tới thăm, mãi khi nghe Bình Nhi đau nặng, mới sai Hoa đại tẩu đem lễ vật tới. Hoa đại tẩu thấy Bình Nhi đau nặng, thân thể tiêu tụy thì ngói khóc mãi. Sau đó lên thượng phòng uống trà nói chuyện với Nguyệt nương rồi cáo từ mà về.

Lại có Hàn Đạo Quốc tới nói:

- Ở ngoại thành phía đông có Triệu thái y chuyên về bệnh dân bà, trị liệu như thần. Năm ngoái tiện nội bệnh nặng cũng nhờ Triệu thái y chữa khỏi, lão gia nên cho người mời tới trị bệnh cho Lục nương.

Tây Môn Khánh nghe lời, vội sai Cầm Đồng và Vương Kinh cưỡi ngựa ra ngoại thành mời Triệu thái y, rồi lại cho mời Bá Tước tới báo:

- Dè lục phòng của tôi bệnh tình trọng quá, làm thế nào bây giờ?

Bá Tước giạt mình hỏi lại:

- Nghe nói Lục tẩu tẩu đã khá rồi cơ mà, sao lại trầm trọng?

Tây Môn Khánh đáp:

- Trước thì có khá hơn chút đỉnh, nhưng từ khi ca nhi bỏ đi thì cứ sâu thương bị cảm mà bệnh tình ngày thêm trầm trọng hơn lên. Hôm kia nhân tiết Trùng dương, tôi cho làm tiệc rồi mời Thân Nhị Thư tới hát, những mong giải muộn, nhưng Bình Nhi không chịu ăn uống, giữa tiệc bỏ về phòng nghỉ. Nào ngờ về tới phòng thì huyết ra như suối, ngã xuống mà ngất đi. Nhiệm y quan tới coi mạch, cho biết là bệnh tình trầm trọng lắm. Đến khi uống thuốc vào thì huyết lại ra nhiều hơn. Thế có nguy không cơ chứ.

Bá Tước nói:

- Đại ca thử mời Hồ thái y lại coi xem nói sao.

Tây Môn Khánh đáp:

- Cũng cho mời tới rồi. Hồ thái y bảo là khí xung huyết quản khó chữa lắm, rồi sau đó không nhận chữa. Hôm nay thì Hàn quản lý bảo là Triệu thái y ở ngoại thành chuyên về bệnh dân bà, tôi vừa mới cho gia nhân đi mời. Thật khổ hết sức, vừa làm tang con thì lại gặp chuyện này. Bình Nhi thương con quá độ, ai khuyên giải cũng không được nên mới ra nông nỗi này. Bây giờ tôi chẳng biết làm sao.

Dang nói chuyện thì Bình An vào thưa.

- Cố Kiêu đại gia tới thăm.

Kiều Đại hộ bước lên đại sảnh vái chào Tây Môn Khánh và Bá Tước rồi nói:

- Nghe Lục nương thân gia đau nặng nên vội tới thăm.

Tây Môn Khánh nói:

- Đa tạ thân gia phi tâm. Cũng vì ca nhi mất đi mà bệnh tình mới như vậy.

Kiều đại hộ hỏi:

- Đã có mời lang y tới coi mạch cho thuốc chưa?

Tây Môn Khánh đáp:

- Thường thì vẫn dùng thuốc của Nhiệm y quan, nhưng lần này thuốc uống vào cũng vô hiệu. Tôi lại vừa mới cho người đi mời Triệu thái y ở ngoại thành, nghe nói là chuyên về bệnh đàn bà. Chắc cũng sắp tới.

Kiều đại hộ nói:

- Trong huyện mình có Hà lão nhân, tinh thông y lý, người con là Hà Trĩ Hiên, hiện được nâng lên hàng quan đại y sĩ, sao thân gia không cho mời tới xem sao.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì cứ để chờ Triệu thái y tới xem sao đã, cần thì mời Hà lão nhân tới sau.

Kiều đại hộ nói:

- Theo ngu ý của tôi thì cứ mời Hà lão nhân tới trước là hơn, đồng thời cũng cho mời luôn cả Triệu thái y tới để cả hai cùng nghiên cứu bệnh tình mà bàn luận kê đơn bốc thuốc, như vậy tất phải công hiệu.

Tây Môn Khánh bảo:

- Thân gia dạy rất chí lý.

Nói xong sai Đại An đem thiệp, cùng đi với gia nhân của Kiều đại hộ là Kiều Thông tới mời Hà lão nhân.

Một lúc lâu sau, Hà lão nhân tới, vái chào Tây Môn Khánh và Kiều đại hộ. Tây Môn Khánh mời ngồi dùng trà rồi chấp tay nói:

- Máy năm nay không được diện kiến lão nhân, không ngờ râu tóc đã bạc phơ cả rồi.

Kiều đại hộ cũng hỏi thăm:

- Công nghiệp của lệnh lang y sĩ vẫn đều đặn đấy chứ?

Hà lão nhân đáp:

- Tiện nam thường được trong huyện gọi luôn nên không được rảnh, do đó tôi mới phải đi thăm bệnh.

Bá Tước nói:

- Lão nhân cao thọ như thế này mà trông còn tráng kiện quá.

Hà lão nhân đáp:

- Thừa vâng, tôi đã tám mươi một tuổi.

Chủ khách uống trà nói chuyện. Tây Môn Khánh sai gia nhân vào báo trước, sau đó mời Hà lão nhân tới phòng Bình Nhi coi mạch.

Hà lão nhân coi mạch Bình Nhi xong trở lên đại sảnh nói với Tây Môn Khánh:

- Nương tử đây tinh xung huyết quản, lại thêm khí não buồn phiền, khí huyết tương đoàn nên huyết xuất như băng.

Tây Môn Khánh nói:

Quả đúng là vì chuyện buồn phiền nên bệnh mới trầm trọng như vậy.

Đang nói chuyện thì Cẩm Đồng và Vương Kinh vào thưa là Triệu thái y tới. Hà lão nhân hỏi:

- Người đó là ai vậy?

Tây Môn Khánh đáp:

- Đó là Triệu thái y ở ngoại thành, do một viên quản lý giới thiệu cho tôi. Xin lão nhân cứ làm như không biết, rồi đợi Triệu thái y coi mạch xong, lão nhân sẽ bàn luận với Triệu thái y để kê đơn cho thuốc.

Triệu y quan bước vào, Tây Môn Khánh đứng dậy thi lễ. Triệu y quan thi lễ cùng mọi người rồi ngồi xuống uống trà nói chuyện. Lát sau Triệu thái y hỏi:

Dám xin cho biết quý tính của liệt vị chủ tôn đây.

Kiều đại hộ đáp:

- Lão nhân đây họ Hà, còn chúng tôi họ Kiêu.

Bá Tước tiếp lời:

- Còn tại hạ họ Ứng, dám hỏi có phải Triệu tiên sinh đó chăng?

Triệu thái y đáp:

- Dạ chính chúng tôi, tiện hiệu là Long Cương. Các sách y khoa như Hoàng đế sách văn, Nạn kinh, Hoạt nhân thư, Đan Khê gia yếu, Đan Khê tâm pháp, Gia giảm thập tam phương, Thiên kim đô hiệu lương phương, Thọ vực thần phương, Hải thượng phương... Sách nào cũng có đọc qua. Thuốc thì chúng tôi dùng hung trung hoạt pháp, mạch lý thì chỉ rõ huyền cơ, coi mạch mà biết được lục khí tứ thời, định được tiêu cách âm dương, nói rõ được nặng nhẹ quan hệ thế nào. Các chứng

phong, hư, hàn, nhiệt thủy đều trị giỏi. Mạch lý huyền, hồng, trì, số, cái gì cũng thông hiểu. Tôi nói năng vụng về nên một lúc không thể kể hết được.

Hà lão nhân nghe xong bèn hỏi:

- Dám hỏi tiên sinh khi coi bệnh thì lấy gì làm trước?

Triệu thái y đáp:

- Cổ nhân nói: vọng, vấn, vấn, thiết, thân thánh công xảo. Văn sinh thì hỏi bệnh, sau mới coi mạch, rồi mới xem khí sắc, trăm lần chẳng một lần sai.

Tây Môn Khánh sốt ruột:

- Nếu vậy thì để thỉnh tiên sinh vào coi giùm cho.

Nói xong đích thân dẫn Triệu thái y vào phòng Bình Nhi. Bình Nhi vừa mới ngủ được chốc lát đã phải thức dậy, a hoàn đỡ ngồi tựa vào gối.

Triệu thái y hỏi sơ bệnh tình rồi bắt mạch đủ hai tay, sau đó bảo:

- Xin phu nhân ngẩng đầu lên để tôi được coi khí sắc.

Bình Nhi từ từ ngẩng đầu lên. Triệu thái y nhìn qua rồi quay lại bảo Tây Môn Khánh:

- Xin lão gia hỏi phu nhân đây xem tôi là ai.

Tây Môn Khánh hơi ngạc nhiên, nhưng cũng làm theo lời, bèn hỏi Bình Nhi:

- Nàng có biết vị này là ai không?

Bình Nhi đáp:

- Vị này là thái y chứ ai, nghe nói là Triệu tiên sinh.

Triệu thái y quay lại nói với Tây Môn Khánh:

- Xin lão gia cứ yên tâm. Không hại gì cả, vì còn nhận ra được người này người nọ.

Tây Môn Khánh nói:

- Xin tiên sinh hết lòng giùm cho, chúng tôi sẽ xin hậu tạ.

Triệu thái y coi mạch lại một lần nữa rồi nói:

- Bệnh của phu nhân đây, tôi nói thật, cứ theo mạch và thân sắc thì nếu không phải thương hàn thì cũng chỉ là tạp chứng, nếu không phải là hậu sản thì cũng là sắp có thai.

Tây Môn Khánh nói:

- Không phải như vậy đâu, xin tiên sinh coi kỹ lại giùm cho.

Triệu thái y ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo:

- Nếu không thì tại sao mặt lại trắng bệch ra, chắc là tại kinh nguyệt không đều rồi.

Tây Môn Khánh nói:

- Thưa thật với tiên sinh, bệnh của tiểu thiếp tôi đây hiện là huyết ra không ngừng, do đó mới trầm trọng như thế này. Nếu tiên sinh có thuốc gì chữa được thì chúng tôi đền ơn thật hậu.

Triệu thái y reo lên:

- Đây tôi nói có sai đâu, kinh nguyệt bất điều mà. Không sao, tôi đã có thuốc.

Tây Môn Khánh mời Triệu thái y trở lên đại sảnh. Kiều đại hộ hỏi ngay:

- Nguyên do bệnh tình là thế nào vậy, thưa tiên sinh?

Triệu thái y ngồi xuống đáp:

- Cứ theo văn sinh thì nguyên do là kinh nguyệt bất điều, nên sinh ra chứng hạ huyết như vậy.

Hà lão nhân hỏi:

- Như vậy phải dùng thuốc thế nào?

Triệu thái y đáp:

- Tôi đã có một phương thuốc rất hiệu nghiệm, chỉ cần ít vị thuốc, uống vào là hết ngay. Xin nghe tôi đây:

Cam thảo cam toại với Cương sa,

Lê lư, Ba đậu, lại thêm Nguyên hoa.

Giừng sống thái ra chừng năm bảy lát,

Lại thêm ô đầu, hạnh nhân, bệnh ấy tiêu ma.

Các vị thuốc chuẩn bị xong thì luyện thành thuốc hoàn, uống sớm uống với rượu nóng là khỏi.

Hà lão nhân bảo:

- Thuốc đó e rằng quá độc, không dùng được đâu.

Triệu thái y nói:

- Từ xưa, độc được đắng miệng nhưng khỏi bệnh sao lại không uống được?

Tây Môn Khánh thấy giọng điệu ba hoa của Triệu thái y thì đã phát ngán từ đầu, nhưng do Hàn quản lý giới thiệu, chẳng lẽ lại không mời coi mạch. Nay nghe Triệu thái y nói vậy thì sai lấy ra hai tiền thưởng cho rồi tiễn ra về.

Trở vào đại sảnh, Tây Môn Khánh bảo Kiều đại hộ:

- Triệu thái y thật chẳng biết gì.

Hà lão nhân nói:

- Tôi biết người này lắm, nhưng không dám nói ra. Hắn ở ngoài ô phía đông, có hỗn danh là Triệu bịp quý, vì chỉ tài nói khoác để lừa bịp những người bệnh qua lại địa phương đó mà thôi. Hắn làm sao hiểu nổi mạch tức bệnh nguyên. Bệnh tình của phu nhân như vậy là tôi đã rõ, để tôi về làm thuốc cho đem lại, nếu hợp duyên thì uống vào bệnh sẽ thuyên giảm ngay, vì dù sao cũng có câu "phước chủ lộc thầy" còn nếu huyết vẫn ra thì thật khó lòng lắm.

Nói xong đứng dậy cáo từ. Tây Môn Khánh tặng một lạng bạc rồi sai Đại An đi theo để mang thuốc về.

Thuốc mang về được sắc ngay cho Bình Nhi uống. Uống xong cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Nguyệt nương bảo Tây Môn Khánh:

- Cứ uống thuốc mãi như thế này mà không thấy bớt thì chỉ thêm mệt người mà thôi. Lúc trước Ngô thần tiên có đoán là năm hai mươi bảy tuổi thì Lục muội có tai nạn huyết quang, năm nay là đúng hai mươi bảy. Chàng nên cho mời Ngô thần tiên xem sao. Vả lại biết đâu chẳng phạm vào thần thánh nào mà sinh ra thế. Minh sẽ nói để Ngô thần tiên cúng vái cho.

Tây Môn Khánh nghe theo, sai gia nhân đem thiệp sang phủ Chu Thủ bị hỏi thăm xem Ngô thần tiên hiện ở đâu. Gia nhân về thưa rằng:

- Chu đại nhân nói là Ngô thần tiên vân du bốn phương, đi về bất định, trước thì hay đi về miếu Thổ địa ở phía nam ngoài thành, nhưng từ bốn tháng nay thì nghe nói là đã tới núi Vũ Dương rồi. Nếu cần người xem số đoán mệnh thì ở miếu Chân Vũ có Hoàng tiên sinh tướng số giỏi lắm. Xem một người chỉ lấy ba tiền, chuyên xem cho các gia đình giàu có, đoán mệnh như thần.

Tây Môn Khánh bèn sai Kính Tế ra phía bắc ngoại thành, tới miếu Chân Vũ, thấy ngoài cổng có treo một tấm bảng đề "Diệu toán tiên tiên dịch số, mỗi quẻ ba tiền" Kính Tế bước vào và chào Hoàng tiên sinh, đưa tiền lên rồi nói:

- Phiền tiên sinh đoán giùm cho một người.

Đoạn lấy ra tám thiệp viết sẵn như sau: "Nữ mệnh, hai mươi bảy tuổi, sinh giờ Ngọ ngày rằm tháng giêng". Hoàng tiên sinh xem xong, lầm nhảm tính một hồi rồi nói:

- Mệnh này sinh vào giờ Giáp Ngọ, ngày Tân Mão, tháng Canh Dần, năm Tân Mùi. Năm nay là năm Đinh Dậu, nên có Sao Kế Đô chiếu mệnh, lại phạm vào Tang môn Ngũ quý, nên có tai ách lớn. Sao Kế Đô là sao tối tăm, hình thể nó như một mối tơ rối rít, biến dị khôn lường, chủ về bệnh tật tai ương tang tóc, lại bị tiểu nhân ganh ghét làm hại, cũng có điều khẩu thiệt thị phi. Mệnh này năm nay bất lợi lắm.

Nói xong viết những lời đoán vào giấy. Kính Tế cầm đem về cho Tây Môn Khánh.

Tây Môn Khánh đang ngồi nói chuyện với Ứng Bá Tước và Ôn tú tài, cầm tờ đoán mệnh xem rồi đem vào giảng cho Nguyệt nương nghe rồi bảo:

- Cứ như lời đoán này thì hung nhiều cát ít.

Bất giác:

Nói xong mặt ủ mày chau,

Trong lòng nặng một mối sầu ngàn cân.

Đoạn nói thêm:

- Số mệnh đã bất phải chịu tai ương bệnh tật như thế này thì cũng chẳng biết làm sao...